

Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθευταί τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
τῆς Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου
καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἶδους του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικὰ παράσημα καὶ τιμητικαὶ διακρίσεις 7 καὶ τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

καὶ τελευτῶς τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιᾶ δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ.—9

ἔπο τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀκτιλοπροσώπου καὶ πληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἔκτακτος ὑπόληψις, ἣς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἔργουστασιου τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι καὶ τὰ ὀνόματά των καὶ ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συνομιλεύματα (δῆθεν τῶν κονιακ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν τουρκιστί, ἑλληνιστί καὶ γαλλιστί, περὶ τῆς ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ τοῦ ΚΟΝΙΑΚ ἡμῶν τοῦ χημικοῦ τῶν ἀνακτόρων Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ ὡς καὶ τὰς σφραγίδας καὶ τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἀρκεῖται ἀνωθεὶ τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον καὶ εἶναι τριγυρισμένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης

καὶ ἐφιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἀνοθεὶ προῶν εἰς τὰς οἰκογενεῖας.

ΒΟΛΠΟΡΙΚΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐν τῷ Πέραν Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυρεῶν (ὑπὸ ΚΟΡΝ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Κυπρίσσοι, ποίημα (ὑπὸ Κ. Μισαχλίδου) — Marek Prevost. — Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Φραγκίσκην (ὑπὸ ΠΑΛΜΥΡΑΣ) — Τί σημαίνει, ποίημα (ὑπὸ ΕΛΕΝΗΣ ΣΒΟΡΩΝΟΥ). — Ἀηδῶν καὶ ρόδων (ὑπὸ ΣΠ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ) — Τὸ νέον μυθεστῶρημα τῆς Βασταρίδος Μάξιμος Γκόρκιη κριτικὴ μελέτη (ὑπὸ ΚΑ. ΒΑΣΑΡΙΑΚΙ). — Ὁ νερο, ποίημα (ὑπὸ ΑΔ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ). — Ἡ ταπόκρησις ἐξ Ἀθηνῶν (ὑπὸ Π. ΚΕΣΙΥΓΑΟΥ). — Κεφαλή Παρθένου δ. γ. (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ). — οἰκιακὸν τμήμα: Μαγειρικὴ (ὑπὸ ΑΓΛ. Γ. ΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Ἑλληνικὸν θέατρον. — Βιβλιοκρισία, Ἑραεῖα βράβευσις. Σύλλογος Ἀπόστολος Παῦλος. — θίατρον νεοροσπᾶτων — Εὐτράπελα — Ἐπιστολικὸς φάκελλος.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατὰ Κουρσοῦ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και **ΕΦΑΡΜΟΓΗ** τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμίλλου επιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και άσφαλέστερα συστήματα.—**ΘΕΡΑΠΕΙΑ** ριζική των πασχόντων οδόντων εϋλων δυσοσμίας και οουδηήποτε νισήματος του στόματος.—**ΕΚΡΙΣΩΣΙΣ** των σεσηπτότων οδόντων εις ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—**ΔΕΧΕΤΑΙ** καθ' εκάστην και τὸ έν Νεοχωρίῳ του Βοσπόρου οδοντοατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην από τὰς 7—11 τουρκιστί), έν τῷ φαρμακείῳ του κ. Ανδρέα Μυριίδου οδὸς Ουζούν Τσαρση-Μπασή, αρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Απαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εις νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα εξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα του προσώπου. Οι νέοι και πρό παντων και νέαι, περι πολλοῦ ποιῶνται τήν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος του σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτήν ὅσον φροντίζουν και διά τήν σωματικήν ευεξίαν. Και ἀληθῶς, αν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραϊον και σώμα τρυφερόν είναι ὀρων τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμως διά τήν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὠραιότητος είναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και υγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακή και τρυφερά ἐπιδερμὶς του προσώπου, ἐκτιθεμένη εις τὰ ὀρμέα φύχη, τὰς χιόνας και τοῦ ανέμους του χειμῶνος, εις τήν φλογεράν θερμοκρασίαν και κόνιν του θέρους και εις ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰχθρουν χρώμα και θέν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώεις, αἰτίνες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εις ὑπέρτακτον βαθμόν. Αν και ὑπάρχουσι πολλὰ αἰοφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διά τήν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτὰ, μερικῶν μὲν ἡ ἐπιδράσεις είναι προσωρινῆ, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάτης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαιρέτων και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν του προσώπου. Ἴδου λοιπόν τὸ «**Δερμόφιλον**», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκῆς παρτηρήσεως και ἐξετάσεως, είναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάτας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τουτο φάρμακον ἐξαιλεῖται ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ εξανθήματα και τὰς φλογώεις του προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εις τήν ἐπιδερμίδα και χρώμα ὠραϊον, διαφανῆς, ἔχον τήν φυσικήν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «**Δερμόφιλον**» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, είναι κατάλληλον και διά διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ εξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλειφεται διά σπόγγου ἡ διά τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράπισμα του προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὕδάτων τῆς «**Κολωνίας**», ἄτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἶνό-πνευιῦπό μα, διαφόρους ἐπόψεις είναι προτιμότερα ἡ χρῆσις του «**Δερμοφίλου**», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διά τήν ἐξάλειψιν τῶν κηλδων, και του μελαψοῦ χρώματος του παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «**Δερμόφιλον**» διά τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ του προσώπου. Ὅταν διαρκῶς καμνη τις χρῆσιν του «**Δερμιάφιλου**» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διά ἀναμίξεως ὀνο κοχλιαρίων του καρὲ ἐκ του «**Δερμοφίλου**» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τὸς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «**Δερμοφίλου**» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' εκάστην πρωίαν είναι προτιμότερον ὀλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: **Φαρμακείον «ΧΑΜΔΗ»** ἐν Πέλει οδὸς Βεζντιζιλέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιῦ Ἰωσήφ «**ΥΣΣΑΡ**», οδὸς Τουρελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις , 60
Ἐν τῇ ξένη, φραγ χρ. 15
Ἐξέμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Η
ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φερούση τὴν σφραγίδα του φύλλου και τὴν ὑπογραφήν του ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἐκ τῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθύνται: **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ** και **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ**

Ὅτι παύσονται τὰς λήριτας ταῖς Μοῦσαις συγκαταμηνῆς, ἡδίσταν σὺνγίαν. Εὔρ. Ἡρ. Μαιν. Στ 673—5

Η ΕΝ Τῷ ΠΕΡΑΝ
ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤῶΝ ΚΥΡΙΩΝ

Γ.

Μετὰ τὸ ραπτεριον ἀναφέρομεν τὸ πλυντήριον, τμήμα νεωστὶ ἐδρῆθὲν ἐν τῇ ἀδελφότητι και ὁ σημεραὶ προσδεῦον.

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκουσιν ἄτυλον παρέχον τὸν ἐπίουσιον ἀντὶ ἐντίμου ἐργασίας τακτικῶς δις τῆς ἑβδομάδος 55 πλυντρια.

Τελεία ὀργάνωσις, ἐνέχουσα πᾶν ὅ, τι ἐνδεικνύουσιν αἱ ὀσημέραι ἐπιτελούμεναι ἐν τῷ βίῳ πρόοδοι, διακρίνει τὸ τμήμα τουτο, οὗ διευθύντρια είναι ἡ καμάτας και συμπαθῆς κυρία Σεμέλη Ἐπεὶ ὀγλου, ἔχουσα ἀντιζῆλιαν βοθηθὸν τήν δεσποινίδα Εὐκνήβην Βιθυνοῦ.

Δύο ἀρχιπλυντρια προίστανται ἐν τῷ ἔργῳ τῶν 55 πλυντριῶν, ὀλας δὲ ταύτας ἐπιβλέπουν ἄλλαι εἰδικαὶ ἐπιστάτριαι, προσέχουσαι ὅπως μὴ αὐταὶ μεταχειρισθῶσι ποτε ἐν τῇ πλύσει φάρμακα, ἐξ ἐκείνων, ἄτινα ἄλλαι πλυντρια συνιθίζουσι, καταττρέφουσαι και κατακερματίζουσαι τὰ πλυνόμενα λευχεύματα.

Ἡ λειτουργία του πλυντηρίου, ρυθμιζομένη ὑπὸ λεπτομεροῦς και ἀσθηρῆς καταγραφῆς ἰτῆς παραλαβῆς και ἐπιστροφῆς τῶν ἔξωθεν λαμβανόμενων ἀππορροῦχων, ἐκτελεῖται μετὰ ζηλευτῆς τάξεως και ἀκρίβειας.

Καὶ τὰ ἀππορροῦχα ἐμβαπτιζόμενα εις τὸ σιτήριον θερμὸν λουτρόν τῆς καθαρότητος και υγιείας και διερχόμενα διά τῆς νεωτέρας μηχανῆς του στραγγίσματος, δι' ἧς τὸ πλυντήριον ἐπλουτίσθη, παραδίδονται χιονῶδη μετὸ ἄρωμα ἐκείνου

τῆς λεσσίβης και τῆς δάφνης εις τὸ σιδηρωτήριον, ὅπως λάβωσιν τὴν δέουσαν λείανσιν και τὸ στέλβωμα τὸ ζηλευτόν, ὅπερ καθιστᾷ τὰ καλά και κομψὰ λευχεύματα καὶ ὠραϊον και τερπνὸν τὴν θέαν.

Ἐν αὐτῷ 37 σιδηρώτρια φοιτῶσι καθ' εκάστην εὐρίσκουσαι διηνεκῆ ἐργασίαν. Οὐχ ἦττον αὐται, δὲν περιορίζονται ὑπὸ του καταστήματος, ἀλλ' ἀφίονται ἐλεύθεραι νὰ εὐρίσκωσιν ἐργασίαν πρὸ οἰκογενείας ὀσάκις θέλουσι, νὰ μεταβαίνωσι δὲ εις αὐτὸ πάντοτε ὀσάκις ταῖς ἐλλείπει ἡ ἐργασία. Τὸ αὐτὸ μέτρον ἐφαρμόζεται και διὰ τῆς ραπτείας, εἶναι δὲ λίαν εὐεργητικόν, καθ' ὅτι παρέχει αὐτῆς πᾶσαν εὐκαιρίαν ὅπως ἐργασθῶσιν ἀλλαχῶ μετὰ μεγαλειότερον τυχὸν ἡμερομίσθιον, γρησιμευεῖ δὲ εις αὐτὰς ὡς σταθερόν και ἀσφαλῆς καταρῦγιον ἐν ταῖς πονηραῖς ἡμέραις, καθ' ἧς ἤθελε στερεῦσαι πᾶς πόρος δι' αὐτὰς ἐκλειπούσης τῆς ἐργασίας.

Πρέπει νὰ ἴδῃ τις τὰ ἐν τῷ καταστήματι σιδηρούμενα ἀππορροῦχα, διὰ νὰ θυμάσῃ τὴν λεπτότητα και τελειότητα τῆς σιδηρώσεως, ἡτις ὀμολογουμένως εἶναι ἐργασίαι ἀπαιτούσα ὀχι ὀλίγην δεξιότητα και ὑπομονήν. Ἡ ἐργασία τῆς ἀμύλωσεως (κόλλας) εἶναι ἐπίσης ἐξοχος. Εἶδομεν περιλαίμια και περιχειρίδας γυναικεία και ἀνδρικά, χιτωνίδια (blouses) γυναικεία κ.τ.λ. τόσον λαμπρῶς σιδηρωμένα, ὅστε κυριολεκτικῶς ἐθαυμάσαμεν τὸ καλλιτεχνικόν, δύναται τις εἰπεῖν, σιδηρωμα και τὴν ὠρκίαν και πρακτικωτάτην πρωτεβουλίαν τῆς ἰδρύσεως τοιούτου τμήματος ἐν τῷ εὐεργητικῷ τουτῷ τῆς εὐποιίας δόμῳ. Προσθέτομεν δὲ ὅτι ἡ τε πλύσις και ἡ σιδηρώσις γίνονται ἐν τῷ καταστήματι εις συμπεροῦσας τιμὰς, μηδὲ ὀλας ἀπεχούσας τῶν συνήθων εις τὴν ἐκτὸς του οἴκου διδομένην πλύσιν ὑπὸ πολλῶν οἰκοδεσποινῶν, αἰτίνες δι' ἑνα ἡ δι' ἄλλον λόγον δὲν δύνανται νὰ προσκλήτωσι κατ' οἶκον πλυντριας και ἐκτελέσωσιν ἐν αὐτῷ τὴν πλύσιν.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΚΥΠΤΑΡΙΣΣΟΙ

Από το Α΄ ζυμα των (ΚΟΛΛΑΣΜΕΝΩΝ) μου.

Έχει ποῦ σμίγουν σὲ φρε.λὶ ἢ γῆ μὲ τὸν αἰθέρα βλέπεις ἐκείνον ποῦ συχρὰ ἀνεβοκατεβάζει τὰ χέρια του. τὸν τάφο μου ποῦ σκάβει νύχτα μέρα κοτὰ του στέκει ἢ Μοῦρά μου, τὰ πάγω μὲ φωνάξει!

Τὸ δρόμο μου τὸν ἀλλάξα' μπιῆκα 'εὐ μονοπάτια ποῦ μὲ ὠδήγησαν μακρὰ. . . Μὴν τὰ ρωτᾷς τί εἶδα! χιλιάδες χιλιάδες πτώματα εἶχαν ἐκεῖ κρεβάτια καὶ γιὰ προσκέφαλο νεκρὴ κλ' ἀπλήρωτη ἐλπίδα.

Καὶ ὅταν πῖσω γύρισα τὸ βλέμμαί μου μὲ τρόμο 'εὐ τὴν κορυφή, τὸ μῆμά μου ποῦ μ' ἀνοίγει ἢ Μοῦρα, μαύρη, βουβή, ἀκίνητη τὴν ἐβλεπα, τὸ δρόμο τὰ βλέπη ποῦ μ' ἐπρόσμενε . . . καὶ ἄφρα τὴ λύρα.

τὰ πέφη ἀπ' τὰ χέρια μου 'εὐ πτώματα ἐπάνω, 'εὐ πτώματα ποῦ ῥήματα σκοι.λήμια καὶ σαπίλλα . . . καὶ εἶπα: 'ἤλθ' ἢ ὥρα μου ποῦ πρέπει τὰ πεθάνω, καὶ στέλσω τὴ λύρα μου μὲ κυπαρίσσου φύλλα.

Ἀθήναι 1903

Κ. Μισαηλίδης

MARCEL PREVOST

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΚ ΤΩΝ "ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΡΑΓΚΙΣΚΗΝ"

α' Ετο ἤσυχος, νεαρὰ καὶ γλυκεῖά μου φίλη, δὲν θεωρῶ ὡς ἀπολεσθὲν ἀσκόπως τὸ ἀπόγευμα καθ' ὃ, ἀντικαθιστῶν τὴν ἀδιαθετοῦσαν μητέρα σου, ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὰ καταστήματα ὅπως, ἐπὶ τῆ προσεχί ἀλλαγῆ τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, προμηθευθῆς ὃ,τι σοι ἀναγκαῖοι ἐκ τῶν εἰδῶν τῆς ἐνδυμασίας καὶ τοῦ συρμού. Μοὶ ὡμολόγησας τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅτι ἀγαπᾷς τὸ κομψῶς ἐνδύεσθαι καὶ — μάλιστα ὅτι ἀπαιτῶ τὸ ἀγαπᾷς, ὅτι δὲ προσέτι ἢ αὐτὴ μέριμνα δικιβρώσκει τὰς πλείστας τῶν ὀμηλικῶν σου ἐν τῷ οἰκοτροφίῳ Βερκέν, ὅπου συμπληρῆς τὴν θήλειαν μέσσην παιδευσιν. Ὀλίγαι ἐξ αὐτῶν εἶναι πλούσιαι καὶ προμηθεύονται τὰ τοῦ ἱματισμοῦ των ἐκ μεγάλων καταστημάτων. Αἱ ἄλλαι, αἱ πολυκαρθημότεραι, προσπαθοῦσι ν' ἀναπληρώσωσι διὰ τῆς ἐφευρετικότητος καὶ τῆς ἐπιδηξιότητός των τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ βαλαντίου των. Τοιαύτη εἶ-

ναι ἢ ἐπιστήθιός σου Λουκία Δεπεύρου, ὡς καὶ σὺ ἐπίσης..

Ἡ χαρίεστα αὐτὴ δεκαεπταετίας κόρη λησμονοῦσα τὴν παρουσίαν μου, ἐν τῇ ζήσει τῆς σιρομολογικῆς συζητήσεώς σας, σοὶ εἶπε:

— Ἀγαπητὴ μου, ὅταν δὲν ἔχη τις πολλὰ νὰ δαπανᾷ διὰ τὴν ἐνδυμασίαν, πρέπει ν' ἀρκῆται εἰς costumes tailleur καὶ χιτωνίσκους (blouses). Κ' εἶπειτα, ζεύρεις; μόνον τὸ costume tailleur ἀρέσει εἰς τοὺς ἄνδρας.

Ἐσκέφθης βραχέως ἐπὶ τοῦ ἀφελούς ἀφρισμοῦ τῆς ἀθώας φίλης σου, ἥτις, νομιζοῦσα, ὅτι γνωρίζει τοὺς ἄνδρας συγκεντροῖ ὅλην τὴν περὶ αὐτῶν γνῶσιν τῆς εἰς τὸν νεαρὸν ἀδελφόν τῆς, τὸν εὐγενῆ νεανίαν, ὅστις δὲν σοὶ εἶναι ἀγνωστος.

— Τὸ costume tailleur, τῇ ἀπληθυντικῇ, στοιχίζει ἐπίσης πολὺ ἀκριβὰ. Α! τί εὐτυχία νὰ ἔχη τις πολλὰ χρήματα διὰ νὰ ἐνδύηται ὅπως θέλει! . . .

Ἡ μήτηρ σου, Φραγκίσκη, ἀνεσυχῆε περὶ τῆς καταφανοῦς σου κλίσεως πρὸς τὴν φιλαρέσκειαν. Ἀλλὰ . . . εἰρήσθω μετὰξὺ ἡμῶν τῶν δύο: κ' ἐγὼ νομιζῶ ὅτι κάπως πλέον τοῦ δέοντός, ἀγαπητὴ μου, ἀσχολεῖσαι εἰς τὰ τῆς «τουαλέτας» αὐτὸ δὲν σ' ἐμποδίζει, τὸ γνωρίζω, τοῦ ν' ἀγαπᾷς τὰ σοβαρὰ πράγματα, τὰς μελέτας, τὴν τέχνην, οὔτε ἐλαττοῖ τὴν φυσικὴν σου εὐπισθησίαν καὶ ἀγαθότητα. Ἀλλὰ τὰ προσόντα σου ταῦτα συμβιοῦσιν ἐν σοὶ μετὰ τινος ζωηρᾶς πρὸς τὸν στολισμὸν ἀγάπης.

Παρατήρησα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτι γνωρίζεις τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν ὅλων τῶν μεγάλων ῥαπτῶν τῆς πρωτεύουστος. Ἐθαύμασα τὴν εὐχέριαν καὶ ἐμπειρίαν σου κατὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὰ καταστήματα τοῦ συρμού, ζητούσης ὅπως σοὶ δείξωσιν ἄφθονα πρότυπα, καὶ ἔπειτα ἀναχωρούσης χωρὶς ν' ἀγοράσῃ τίποτε, ἐνῶ ἀπεκόμιζες ἐκάστοτε τὸν πολυζήτητον τύπον, διεξωγραφημένον ἀνεπιτήλως εἰς τὴν μνήμην σου τὴν δεκαοκταετῆ. Διεῖδον τὸν περυγισμὸν τοῦ βλέμματός σου, ὅταν ἀκᾶτε ὠραῖον ὡς λέγεις, ἐνὶ πράγματι ὑπάρχωσι τοιαῦτα εἰς τοὺς συρμούς, — εἰ ἐξέπληττε διαβαίνουσιν.

Ἀλλοίμονον, Φραγκίσκη μου. Ὅφειλω νὰ σοὶ ἐκστομίσω τὴν σκληρὰν ταύτην ἀλήθειαν: παρὰ τὰ

πολύτιμα φυσικά σου προσόντα, κινδυνεύεις ν' ἀποβῆς μίαν ἡμέραν ἀπλῆ ἀκυρία τοῦ συρμού, ν' ἐὰν γείνης πλουσία ἢ νὰ ὑποφέρῃς ἐκ τῆς πτωχείας σου, ἐὰν μείνης πτωχή.

Παρατήρησα ὅτι ἡ λέξις φιλαρέσκεια ἔχει δύο ἐννοίας ὅπως καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχει δύο βαθμούς. Λέγεται φιλάρεσκος ἢ γυνή, ἥτις κοσμεῖται δι' ἐκυτὴν, ἥτις ἀρέσκει τὰ ἴδια αὐτῆς θέλητρα, τὰ κλλιεργεῖ, τὰ αὐξάνει, τὰ ἐξωραίζει. Ἀλλὰ φιλάρεσκος λέγεται ἐπίσης καὶ ἡ γυνή, ἥτις ποθεῖ καὶ ἐκζητεῖ τὰς φιλοφρονήσεις καὶ τὰ θυμιάματα τῶν ἀνδρῶν, ἥτις φροντίζει νὰ εὐρίσκη πάντοτε θαυμαστίαν ὅσον οἶόν τε πολυριθμότερους.

Διαμαρτύρῃσαι. Ἀνακράξαι: — Πολὺ ὀλίγον φροντίζω διὰ τὰ θυμιάματα τῶν ἀνδρῶν! Πλήττω ὅταν μοὶ ἐρωτοτροποῦσι!

Εἶναι ἀληθές, τὸ παρετήρησα. Εἶναι φιλάρεσκος εἰς τὴν πρώτην ἀκόμη βαθμίδα. Τὰ ἀπὸ τῆς ἐγκώμια σ' ἐξορρίζουν. Ὁ ἀνδρικός θαυμασμός προπετῶς ἐκφραζόμενος σὲ ταρασσει καὶ σὲ ψυχρύνει. Ἀλλ' ὅμως! . . . εἶσαι βεβαιότατη, δεκκαοκταετίας ἀκόμη ἀνεψιά μου, εἶσαι βεβαιότατη ὅτι, εἰτερχομένη εἰς τὸν κόσμον, οὐδέποτε θὰ ὑπερβῆς τὴν βαθμίδα τὴν χωρίζουσαν τὴν ἀθῶαν σου φιλαρέσκειαν ἀπὸ τῆς κινδυνώδους καὶ ἐνόχου φιλαρεσκείας; . . .

Παραδέχομαι ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ μόνον ἐλαττήριον τῆς φιλαρεσκείας σου εἶναι ὁ ἴδιός σου θαυμασμός πρὸς σεαυτὴν, πρὸς τὸ θελκτικὸν ὁμοίωμα, ὅπερ τὸ κάτοπτρον ἀνταποστέλλει πρὸς τὸ βλέμμα σου. Ἀλλὰ τίς μοὶ λέγει ὅτι ἡ διαγωγή σου αὕτη δὲν ἀπορρέει μόνον ἐκ τοῦ ὅτι θεωρεῖς τὴν παρούσαν ἐποχὴν τοῦ βίου σου ὡς ἐποχὴν προσδοκίας; . . .

Φωνή τις, τὴν ὑποῖαν καταπνίγεις τώρα ἀναμφιβόλως, ψιθυρίζει ἐν σοὶ.

— Ὅταν θελήσω! . . .

Ποῦ τότε ἡ ὀργή σου πρὸς τὰ θυμιάματα τῶν ἀνδρῶν, ποῦ ἡ δυσἀρέσκεία σου πρὸς τὰς ἐρωτοτροπίας; . . .

Μὴ λιπὸν βασίζεσαι πολὺ ἐπ' αὐτῶν τῶν! — διοτήτων σου. Αἱ γυναῖκες, προκειμένου περὶ ἑαυτῶν, ὀνομάζουσι συνήθως ἀρετὴν, ὅ,τι δὲν εἶναι ἢ ἀπλῆ δειλία.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι δειλή, θεῖέ μου! Ὁ ἀνακράξαι.

Ἀκριβῶς εἶδου διατὶ ἀνησυχῶ. Ἡ δειλία σου πρὸ τῶν ἐρωτοτρόπων ἀνδρῶν δὲν εἶναι ἢ ἀποτίλεσμα ἐξίως, τῆς ἀγῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς σου. Εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι τῇ ἀρκοῦν τρεῖς μῆνες βίου ἐν τῷ κομψῷ κόσμῳ ὅπως ἐξακτισθῆ ὀλοτελῶς. Καὶ τότε, ὅταν ἡ ἔμφυτος τῆς δεσποινίδος Φραγκίσκης φιλαρέσκεια ἐξελιχθῆ ἐξαπίννης, τίς δύναται νὰ ἐγγυηθῆ ὅτι δὲν θὰ ὑπερπηδθῆ ποτε ὁ φραγκός ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς δευτέρας βαθμίδος τῆς φιλαρεσκείας; Διαμαρτύρῃσαι; Ἀλλ' εἶδου καὶ ἄλλη τις ὄψις τοῦ ζητήματος. Ὑποθέσωμεν, παρακλιῶ, ὅτι θὰ τηρηθῆς πάντοτε ἀπκρέγκλιτος ἀπὸ τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς φιλαρεσκείας, τοῦ ἐγωιστικοῦ, ὅστις δηλαδὴ εὐαρεστεῖται ἀπλῶς εἰς τὸ κολακευτικὸν ἀπαύγασμα τῶν κατόπτρων. Οὐχ ἦττον θὰ ἴδῃς ἐπίσης ἀνὰ τὴν κομψὴν κοινωνίαν καὶ ἄλλας γυναικας φιλαρέσκους τοῦ πρώτου ἢ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ. Δὲν θὰ σοὶ ἐπέλθῃ ἀρά γε ἢ ἐπιθυμία ν' ἀμιλληθῆς πρὸς αὐτὰς διὰ τὸ ἀριστεῖον τῆς πολυτελείας; Σήμερον ἐν Παρισίοις ὁ συναγωνισμὸς οὗτος τῆς κομφοπρεπειας ἐπιτείνεται ὁσημέραι μέχρι μακίας, οὐδεὶς δὲ γνωρίζει ποῦ θὰ φθάσῃ, διότι παράφορος τις ὁρμὴ πρὸς τὸ ὑπέρτατον πρωτεῖον τὴν ἠλεκτρίζει.

(Ἐπεταὶ συνέχεια) Παλμύρα.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ

Τί σημαίνει ἂν αἰώνια σὲ θυμοῦμαι, Τί σημαίνει ἂν μὲ πόνο σ' ἀγαπῶ, Ἀν σὲ βλέπω 'εὐ τόνειρό μου σὰν κοιμοῦμαι, Ἀν προφέρω τὸνομά σου σὰν ξυπνῶ;

Τί σημαίνει ἂν ἀγάπῃ μαγευμένη Μᾶς κρατεῖ μέσα 'εὐ τὰ χέρια τῆς σφιχτά; Πρέπει αἰώνια νὰ ζοῦμε ἐνωμένοι Κι' ἡ καρδιά μου 'εὐ τὴν καρδιά σου νὰ χτυπᾷ.

Φῶς τοῦ ἡλίου πρέπει νὰ χω τὴ ματιά σου, Ἀπ' τὰ χεῖλη σου νὰ πέρνω τὴ ζωὴ Και νὰ γύρω 'εὐ τὴν ὀλόθερμην ἀγκαλιά σου Σὰν θ' ἀφήσω τὴν στερονή μου τὴ πνοή.

Ἐλένη Σ. Σβορώνου.

Σέμος 1903

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΡΟΔΟΝ

I

Ἦτο νύξ . . .

Μισφ ὑψικώμου δάσος ὑπέρεε νῆρέμ χροσί-
ζον ρυάκιον καὶ οἱ χιονώδεις μικροὶ σωροὶ τῶν
ἀφῶν του ἐπὶ μικροσκοπικῶν καταρρακτῶν κυ-
λιόμενοι, ἀνελύοντο εἰς στιλπνὰς πομφόλυγας καὶ
εἰς χρυσολεύκους σταγόνας. Πρασίνη ὡς σμάραγ-
δος ἐθαλλε περίξ ἡ χλόη, ἦν νέον ἄνθος ἐστίζε
φύεν ἐκ καταπεσοῦσης σταγόνος τοῦ Γαλαξίου, τὸ
κρίνον.

Ἐλαφρὸν πτερύγισμα μικροῦ πτηνοῦ αἰθέλια
διασχίσαντος ὑψηλῆς θροῖς διὰ μέσου τῶν κλώνων.

Ἦτο χροῖεν μέ πτέρωμα ζανθόν.

Πλὴν τοῦ ἡδέος ψιθύρου τῶν φύλλων ὑπὸ τὴν
θροῖν τῆς ἐπιπνεούσης ζερουίτιδος καὶ τοῦ μόλις
ἀκουσμένου κελευρώματος τοῦ ὑπορρέοντος ρυακίου
οὐδὲν ἄλλο διεκοπτε τὴν μυστηριώδη τῆς νυκτὸς
σιγῆν.

Τὸ πτηνόν, ὅπερ μόλις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ,
προσέβλεψε τὸ ρυάκιον, ἔθα ἀναπαρίστατο ὑπο-
τρέμον ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς συγκινήσεως. Ἦτο ἄ-
γνωστος εἰς αὐτό ἡ γῆ καὶ τῶ προὔξενε φόβον
ἐπόθει τὴν γλυκεῖαν πατρίδα του, τὰς ρομαντι-
κὰς τοῦ παραδείσου λόχμας.

Ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι, διανύσαν τού; αἰ-
θέρας, εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τινὰ λόχμην τῆς Ἐδέμ,
εἰς τῆς ἀκυστέως ἀπεπλανήθη ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄλλὰ τὴν αὐταπάτην ὁ παραδείσιος φυγάς ἐνό-
ησεν ὅτε, ἀτενίσας τὸ ὄξύ βλέμμα του πρὸς τὰ
περίξ, διεκρίνεν ἀμυδρῶς διαγραφόμενα ἐν ἀπόπιφ
ὑπὸ τὸ σκιόφως τῶν ἀστέρων οὐρανομήκη ὄρη,
κρημινούς βραθρώδεις καὶ ὄγκους βράχων ἀκατερ-
γάστους, ἀπαισίως συγχεομένους ἐν τῇ νυκτί.

Ἐρρίγησε τὸ πτηνόν τότε καὶ ἔχυτε τὴν
μελαγχολίαν εἰς τὸ τηξικάρδιον πκράπονόν του
ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀψυχοὶ καὶ ἀπορρωγες βράχιοι,
καὶ αὐταὶ αἱ βαθεῖαι φάραγγες ἀντελάλησαν συγ-
κεχυμένως καὶ μελαγχολικῶς τοὺς θρήνους του.
Διότι τὸ ἀποπλανηθὲν πτηνόν, καίτοι δὲν εἶχε
τὴν ἐξωτερικὴν πολυτέλειαν ἐν τῇ περιβολῇ
ὡς ὁ ταῶς, οὔτε τὰς εὐρεῖας πτέρυγας τοῦ ἀετοῦ,
ἐν τούτοις ἦτο πασίγνωστον ἐν τῇ Ἐδέμ. καὶ εὐ-

λογημένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ἦ φωνὴ του ἦτο ἀρ-
ρήτως γλυκεῖα. τὸ δ' ἄσπρα, ὅπερ ἐτόνισεν ἐπὶ
τῶν κλώνων τῆς δαφνῆς, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπί-
γειον ταύτην κρύπτειν, ἦσαν στροφαὶ τινες ἐκ τοῦ
ἀναπεμπομένου πρὸς τὸν Πλάστην καθ' ἐκίστην
ἐν τῇ Ἐδέμ ὕλου, ἐπιβλητικῶς μεγαλοπρεπεῖς,
συγκεκροσμέναι μετὰ βραθείας περιπαθείας.

II

Ἐσίγησεν ὁ ψιθύρος τοῦ φυλλώματος καὶ ὁ
φλοῖσθος τοῦ ρυακίου εἰς τὸ ἄσπρα τοῦ πτηνοῦ τῆς
Ἐδέμ.

Ἦ ἡχώ τοῦ πκράπονου ὑπὲρ ποτε ἱκετευτικῆ
ἔφθασε μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Ἰψίστου . . . Γλυ-
κὺς πάντε καὶ οἰκτιρῶν τὸ ελυπήθη . . . Τὸ
ἡγαπα ἄλλως τε τόσον, ὥστε εἰς τὸ πτέρωμά
του εἶχε δώσει τὸ χρῶμα τῆς ζανθῆς τῶν ἀγγέ-
λων κρημῆς καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ τῶρα νὰ τήκηται μό-
νον ἐπὶ τῆς γῆς, Ὅχι, οὐδέποτε. Δρέπει διὰ
τῆς ἀγίας χειρὸς του ἐν ἄνθος ἐκ τοῦ παραδείσου
καὶ τὸ μίπτει εἰς τὴν γῆν, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ἐ-
φύη ὁ κρίνος, ὅπου ἐμελαγχόλει τὸ πτηνόν . . .

Ἐπεσεν εἰς αἰλατινὴν παρὰ τὴν δάφνην, τὸ ἄν-
θος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ἦτο λευκὸν ὡς τὸ κρίνον, τὰ
δὲ ἀπλά πέντε πέταλά του ραντισμένα δι' ἄ-
ρώματο: ἀποτελεσθέντος ἐξ ὄλων τῶν μυριπνῶων
ἀνθῶων τοῦ παραδείσου, διεέχεον βαλσαμώδη καὶ
μεθυστικὴν ἀπόνοιαν.

III

Τὸ πτηνόν ἀνήσυχον, πτερυγίζον ἀπὸ κλάδου
εἰς κλάδον αἰθάνεται αἴφνης τὴν βαλσαμώδη ὀ-
σμὴν, διακρίνει ὑπὸ τὸ ρυάκιον ἄνθος χρυσιζον
ἐν τῶ μέσῳ καὶ ὠχρόλευκον περίξ . . .

Αἴφνης δρᾶ ἀργυροῦν τῆς Φοῖβης ἀκτίνας, εἰς-
δύουτα διὰ τῶν φιλλωμάτων, ἀποκαλύπτει πρὸ
τῶν ἐκθάρμων ὀφθαλμῶν τοῦ πτηνοῦ τὸ ρόδον . . .

Ἦ καρδία του συμπκτεῖ, πκλλεται διὰ τὸ ἐρά-
σιμον ἄνθος . . .

Ἀρχεται θαυμασίως τότε ἐρωτοτροπία: ἔνθους
μελωδία καὶ χαρίεντα σκιρτήματα τοῦ πτηνοῦ
ἀπ' ἐνὸς καὶ βαλσαμώδης ἀπ' ἐτέρου εὐωδία τοῦ
ἄνθους καὶ ἐρωτύλα ἀκκίματα.

Πτερυγίζει περίξ του τὸ πτηνόν, ἀπολαύει πά-
σης τῆς μεθυστικῆς τοῦ ἔρωτος ἡδονῆς, ἀπροφῶν
ἀπλήστως τὴν εὐωδίαν του. Λούεται σκιρτῶν εἰς

τὸ ρυάκιον, φαίνει διὰ πλαταγίσματος τῶν πτε-
ρύγων του τὰ πέταλά του καὶ ἀπομακρυνόμενον
ἐπ' ὀλίγον τονίζει τὸ φλογερὸν πάθος, ὅπερ ἤνυ-
ψεν εἰς τὰ στήθη του αἰθιμιμα ὑψηλόν, θεῖος ἔ-
ρωτος. Ἐξίμνει δι' ἡδίστων λαρυγγισμῶν τὴν λευ-
κότητα καὶ ἀπαλότητα τῶν πετάλων του . . .
καὶ διὰ μιᾶς ἀποτόμου στροφῆς τῆς φωνῆς του
ἐκδηλοῦ τὴν ἐρωτικὴν τῶν . . . αἰθῶν ἢ Ἐδέμ,
οἱ κλώνοι του, ρόδον μου! »

Τὸ ρόδον ἔκτετα καὶ ἐτα εἰς; τὸ αἰσθητὰ του, ἐκ-
τείνει προκλητικῶς τὴν καλλονὴν του καὶ δι' ἐλα-
φρὰς κλίσεως τῶν πετάλων ψιθυρίζει: Σ' ἀγαπῶ!..

Ἐλαφρὸν ἐφύμει εἰς ὀλοθερμὸν ἐρωτικὴν περι-
πτύξιν, πλὴν φου! ἄκανθα τοῦ μίσχου του δια-
περᾶ τὴν αἰσθηματικὴν καρδίαν τοῦ πτηνοῦ, ἦτις
ἐκτινάσσουσα σταγόνας θερμοῦ αἵματος πορφυροῦ
τὰ ἀργυρᾶ πέταλά του καὶ ἐπνεῖ στένον! Σ' ἀ-
γαπῶ! . . .

IV

Τὴν προῖαν ἐκείνην τοῦ μαῖου πλησίον τῆς ρο-
δῆς εὐρέθη νεκρὸν τὸ παραδείσιον πτηνόν κάτωθεν
τοῦ ροδου, ὅπερ δακρύων ἔχυνε ἐπ' αὐτοῦ τὴν δρό-
σον τῶν ἀμυρῶρων πετάλων του. Τὸ πτηνόν τοῦ-
το, εὐγενὲς ἕμμα τοῦ ἔρωτος, ἦτο ἡ ἁδῶν.

Στυριῶων Οἰκονόμου.

Ἐρ Κ) πόλι, 4 Μαῖου 1904.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ «ΒΟΣΠΟΡΙΑΔΟΣ»

Ἀῆξαντος πρό τινος ἤδη τοῦ τακτικῶς ἐν ταῖς
στήλαις ἡμῶν δημοσιευομένου μυθιστορημάτος, ἀρ-
χόμεθα προσιχῶς τῆς δημοσιεύσεως λαμπροῦ τοιοῦ-
του προϊόντος τῆς πλουσιωτάτης εἰς τὸν κλάδον τοῦ-
τον συγχρόνου γαλλικῆς φιλολογίας ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τὸ ἐξοχον τοῦτο ἔργον, λαμπρὸν ἔχον τὴν ψυχολο-
γικὴν πλοκὴν καὶ τὴν ὑψηλὴν κοινωνικωτάτην, ἐπι-
σπᾶ ἀμέσως τὸ ἰνδιφέρον ὡς εἰς αὐτῆς τῆς φύσεως
αὐτοῦ. Ἄτε ἐξάγειν πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἀνα-
γνώστου διὰ τῆς διακρινοῦσης αὐτὸ σπανίας δεινότη-
τος περὶ τὴν διαγραφὴν χαρακτῆρων ἠθικῆν φάσιν τὰ
μάλα σπουδαῖαν καὶ ἐνδρασηφόρους, ἦτοι τὴν ἀντί-
θεσιν μεταξὺ τῆς τελείως μειροφωμένης καὶ τῆς
ἀμυρῶφου γυναικὸς καὶ τὴν ἀπίρως διάφορον ἐ-
πίδρασιν ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνδρὸς
καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τοῦ οἴκου. Τοιοῦτο
ὡς εἶναι τὸ νέον ἡμῶν μυθιστόρημα.

ΑΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου κοινοῦ, εἰς
ὃ σὺν τῇ ἀκριφείῳ τέρψει προῦρίσται νὰ παράσχη
καὶ σπουδαῖα διδάγματα.

ΚΛ. ΒΑΣΣΑΡΔΑΚΙΣ

Εὐχαρίστως
μετὰ τῆς κά-
τωθε κριτικῆς
μελέτης δημο-
σιεύοιμεν ὧδε
καὶ τὴν εἰκόνα
τοῦ συγγραφέως
αὐτοῦ: κ. κ. Βασ-
σαρδάκι, ὅστις
κατὰ τὴν γενε-
κὴν ὁμολογεῖ
εἶναι εἰς τὴν
καλλιτεχνικὴν
ἐργασίαν μας,
διακρινόμενος
καὶ ὡς λογογρά-
φος καὶ ὡς ποιη-
τῆς. Τὸ ποίη-
μά του «ΣΑΝ
ΔΑΙΜΩΝ» κατα-

χωρισθὲν πέρυσιν ἐπὶ τῆ «ΒΟΣΠΟΡΙΑΔ» ἀφήκεν ἀνε-
ξαιλέτους ἐντυπώσεις εἰς πολλοὺς τῶν ἀναγνω-
στῶν ἡμῶν.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΚΟΡΚΗ (Πικρός.)

Ὁ δακρυσιτῆς Ρώσος συγγραφεὺς Ἀλέ-
ξιος Μαξιμόβιτς Πισκόβ, ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Μαξιμος Γκόρκη, ἐγεννήθη ἐν Νίζνι-Νόβγοροδ
τῇ 14 Μαρτίου τοῦ 1869. Δὲν εἶχεν ἔτι συμ-
πληρώσει τὸ τέταρτον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὅτε
ἀπώλεσε τὸν πατέρα του, χρηστὸν, ἐγγράμματον
πολίτην τῆς μετὰ τάξεως, ἀποθανόντα ἐκ
χολέρας. Ἦ μήτηρ του συνῆψε δεῦτερον γάμον,
οὗτος δὲ ἀπέμεινεν ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἐκ-
παιτῆρος πατρὸς του ὑπηρετήσαντος ἀξιωματι-
κοῦ πκρὰ τῶ Τσάρῳ Νικολῶ τῶ Α', γέρον-
τος διακρινόμενου ἐπὶ θρησκευτικῶν, σκληρότητι
καὶ ἄκρῳ φιλαργυρίῳ. Ὁ υἱὸς ἐδίδασκε τὸν Ἀλέ-
ξιον τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν ἐπὶ τοῦ Ψαλτηρίου
καὶ τοῦ Ὁμολογίου καὶ ἔπειτα εἰσήγαγεν αὐτὸν
εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄλλ' ἡ προσπαλοῦσα αὐτὸν εὐ-
φρογία καὶ ὁ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν του ἐπελθὼν θά-
νατος τῆς μητρός καὶ τοῦ πατρὸς του δὲν ἐπέ-
τρεψαν εἰς αὐτὸν νὰ συνεχίσῃ τὴν εἰς τὸ scho-
λεῖον φοίτησιν του. Οἱ περὶ τὸν Μαξιμον Γκόρκη
ὀλίγον ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ καὶ ἤρχισαν διὰ τὸν
ὄρφανόν ἔτη στερησῶν καὶ δοκιμασιῶν, ἔτη βασι-
κῶν καὶ ἀργίων θλίψεων. Ἐνεκα τῆς εἰσηλθῆν ὡς ὑ-
περέτης εἰς ὑποδραματοποιεῖον. Ἄλλ' ἡ ἐν αὐτῶ ὑ-
πηρεσία του μόλις ἐν ἔτος διήρκεσε. Κατὰ τὸ

1879 ήτο μαθήτης ιχθυογράφου. Και ή ενιαύθα μαθητεία του όμως δεν ήτο μακρά. Αί συνθήκαι τής ζωής ήσαν βραχείαι και σκληραί και ή αγκασαν τον Γκόρκιη ταχώς να μεταλλάξη τās εικονογραφικās άσκήσεις με τὸ έπικγγέλμα πραμαγεύρου εν άτμοπλοίω του Β.λ.γ.κ. Μάγειρος εν τῷ άτμοπλοίω τούτῳ ήτο άπόμαχος ύπαξιωματικός, ὁ Μιχαήλ Ἀκίμωβ Σμουρίη, άνθρωπος φιλιμαθής και φιλακαγνώστης, ὅστις διά τῶν διηγημάτων του έκαλλιέργησε πολυμερῶς τὸ δικήφρον του Μαρξίμου και άνέπτυξε τήν φιλομαθειαν αὐτοῦ. Ὁ Γκόρκιη μετά δέψης άνεγίωκε πᾶν βιβλίον, τὸ ὅποιον έπιπτεν εἰς τās χειράς. Και ή βιβλιοθήκη του Σμουρίη ήτο σημαντικῶς ποικιλή!.. Εύρισκίτο εν αὐτῇ και Ὁ Ἐκκαρτγάουζεν και ὁ Νεκράσωβ και βιοί Ἀγίων και Ὁ Δουμάς πατήρ και ὁ Γκόγολ και ὁ Ούισπένσκιη και ή Ἄννα Ραδικλήφ και βιβλιάρια εν τῇ Μαλορωσικῇ, και περιοδικά και μυθιστορήματα πωλκιωνίτων. Ἡ άκανόνιστος αὐτη άνάγκωσις είχεν εν τούτοις μεγάλην επίδρασιν επί του Γκόρκιη υπό τούτην τήν έποψιν, ὅτι εξήγειρεν εν αὐτῷ μέγαν και σφοδρόν τόν πόθιν τῶν γρκαμμάτων. Και πρό, τόν σκοπό τουτον εν ήλικίᾳ 15 έτων διηθύθη εἰς Καζάν. Ἄλλ' έπέτυχε και άντι νά είέλθη εἰς τον νάο τῆ παιδείας, κκτά σκληρην εἰωείαν τῆ τύχης είτήθεν ὡς υπρέτης εἰς άστοιεύτην επί μεσῶ τῶν ρωβλίων και εἰργάζετο 18-20 ὥρας το μετο ύετιο. Ἐν Καζάν εἰργάστη και ὡς ὀδοθεράπων και ὡς άχθιφόρος, και ὡς προικτής ζύλων, και ὡς τένορος περιουδούτος μιλοδραματικῶ θιάτου Ἐν Καζάν εξήτηεν εν κοινωνίᾳ μετ' άνυποδῆτων αΠρώην ανθρώπων αλητῶν, άθλων, άνεττίων, οἱ ὅποιοι βεβχίως πολλὰ έπραξαν δι' αὐτόν, στήσαντες τόν εξόχων προτερημάτων νέον πρόσωπον πρός πρόσωπον με τὰ κατάρτα τὰ βδελυκτά ζητήματα τής ζωής. Ἐκαστος εξ αὐτῶν τῶν ύπαρχόντων ανθρώπων ήτο ζωντανόν, μισητόν, κατάρτιον ζήτημα, ένσαρκωθέν εν τύχῃ κίθρώπου, άποκλήρου τής κοινωνίας. Πῶς έδραμιουργήθησαν οἱ περιπλανώμενοι, οἱ άνυπόδατοι Ρῶσσοι, πῶς ζῶσιν εἰς τās τρώγλας των; Ὁ Γκόρκιη έγνώρισε και είδεν ένταῦθα πολλά. Πλουσίην ὕλην διά τήν μέλλουσαν φιλολογικήν του παραγωγήν έθλοσύριεν. Έγνώρισε τόν πυθμὲν και τήν ύποστήμην τής

ζωής, είδε μέχρι τῶν βαθυτάτων αὐτῆς, διήλθεν ὁ ἕδιος δια: αὐτὰς τās θλίψεις, έγεύθη ὄων αὐτῆς τῶν περιῶν και εν τῷ λικίω τούτῳ εν μέσῳ τής ρυπαρότητος; εἶσε τούς ἥρωάς του — ρακενδύτους, άπ.βλήτου, εν τῇ κοινωνίᾳς, έλλ' όμως ανθρώπους με πλουσίης και διαυδύους σείψεις, με πλουσίης και ποιείας ήθ. καις δυνάμεις.

Κατά τὸ 1888 ὁ Γκόρκιη άπεπύρθη να αὐτοετοήτη α' Πρώτησιν ὅσο έπριπε και μετὰ τήν άνωρωτήν μου, λέγει ὁ ἕδιος, έπώλουν μῆλκ εἰς τού. δρόμους. Καί ὀλίγον έπειτα, άρ' ὄ τρία έτη εξήσει εν Καζάν, άνεχώ κσε πεζῇ εἰς Τσικριτσέν, ὅπου επί τινα χρόνον ὕιπέτησε ὡς νυκτοφύλαξ τής σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Μετὰ τας μῆνας παρηγήθη τῇ θέσει; τούτης, ὅπου πάντες άπό του διευθυντοῦ του σταθμοῦ μέρι του κατωτέρου έργάτου ήγάπων και εξετιμων αὐτόν δά τήν πολυμάθειαν του, τή χρησιμότητα και άλλας πλείους κοινωνίης ήριτάς, και πεζῇ άνεχώρησεν εἰς Νίζνιν. Β.γο.υδ, ὅπου διεμέει με πρώτον ὡς πωλητής κβχς έπειτα ὡς άνεργαφ. τ. διηγήσου Α.Ι. Ακνηνά. Ὁ δικηγόρος οὗτος ήτήχθη μέχθ ένδιαφέρον ὕπερ τής τύχης του Γκόρκιη και έπαξίπυλλα ὕπερ του της μοφώως αὐτοῦ. Εν γένει διή έν Νίζνη ζωῆ του Γκόρκιη ήτο ζωῆ πνευματικῆ έν κύκλῳ μεμωρφωμένων άνάπαισις μετὰ μεκράς αλγεινῆς περιπεταίχ. Τῷ 1891 άεχώρησε παλιν πεζῇ, έβάρδισεν εἰς τῇ Τσικριτσέν, ὅπου ἦν περιέρεσαν του, Δόν, τῇ Ολιράνιν, τῇ Βεστραχβαν τήν Κριμαίαν, ὡδευσεν εἰς τὸ Κουβεν και κατήνησεν εἰς τήν Γυφλίδα. Ἐν τῇ τελευταίᾳ τούτη πόλει ὁ Γκόρκιη έργαζόμενος, έδραμισευτε τὸ πρώτον αὐτοῦ διηγημα Μικκῶ Τσουδρα ή εν τῷ εφημερίδι Καύκασος τῷ 1892. Ἦτο ἤδη 25 έτων, νέος πλήρης ρώμης, υπεήρως, φίλος τής έλευθερίας, γενναϊόφρων, πλήρης θάρρους, δαϊμόνος. Τὸ εξερευνητικόν πνεῦμά του ζητεῖ τήν λύσιν τῶν μεγάλων προβλημάτων, αἵτια άησυχόλησεν τόν θετον νούν βαθέων γνωστών τής ανθρώπινης φύσεως του Σιχίπῆσου, του Γκχιτε. Κρίσιμον έτο: δια τὸ μέλλον του Γκόρκιη. Τήν ψυχήν αὐτοῦ κατακλυβάνει τὸ μέγα ζήτημα. To be or not to be. Ἐάν ἦναι, νά είναι ισχυρά, μεγαλη προσωπικότης, εξοχος καλλιτεχνική δύναμις. Ἡ χουστή μετριότης οὐδεμίαν πρό τῶν ὀμμάτων του εύρίσκει αξίαν ὕψος

ΑΤΤΙΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΡΥΚΙΟΣ

(του άνταποκριτοῦ ήμῶν)

Ἀθήναι, τῇ 3 Μαΐου 1904.

Ὅταν πὸ δεκαετίας περίπου εἰργαζόμην εἰς τήν «Νέαν Ἐφημερίδα» του άλησιμονήτου Καμπούρογλου, εἶχον γνωρίσει τὸν εκδότην του Ζακωνθινῶ «Πατριώτη κ.» Ἀγγελο Βερούκιον. Δέν είχον γνωρίσει τὸ άνάστημα και τήν ήλικίαν του, ὅτε τὰ χαρακτηριστικά και τήν φυσιογνωμίαν του, αὐτὰ, τὰ ὅποια απαιτοῦνται κυρίως δια νά λέγη κανείς ὅτι έγνώρισεν ένα άνθρωπον. Ἄλλ' ὅτε μοι τὸν έσύστησαν οἱ καλοί φίλοι, ὅπως γίνεται καθημερινῶς εἰς τήν κοινωνίαν. Τὸν Ἀγγελο Βερούκιον μοι τὸν έσύστησαν αἱ ιδέαι τής μικρῆς εφημερίδος τ.υ, αἱ ιδέαι του δηλαδῆ ιδέαι, διότι τὸν «Πατριώτην» άπό τῶν ἄρθρων μεέχρι τῶν κοινωνικῶν έγραφε πάντοτε και εξ δλοκλήρου ὁ ἕδιος.

Δύναμαι όμως νά είπω ὅτι έγνώριζον εκτετε τὸν Βερούκιον περισσότερον, παρ' ὅσον γνωρίζω πολλούς εξ εκείνων, με τούς ὅποιους προταγορεύομαι φίλος και αγαπητός, διότι έγνώρισα τὸ σπινθηροδόλον του πνεύμα, τήν ευφρανταστον διανοιάν του, τὸν κριτικώτατον νούν του και τὰ μεγάλα του αισθήματα.

Τοιοῦτον τὸν έκρινα εγώ, αλλά τοιοῦτον μοι τὸν συνέστησε και ή δξότης τής αντιλήψεως και τής κρίσεως του άμεινῆτου διευθυντοῦ μου Καμπούρογλου, ὕπό του ὅποιου χειραγωγηθείς ένετρυφων άπαξ τής έδραμῆδος εἰς τὸν «Πατριώτην.»

Μεταξὺ τής μικρῆς αὐτῆς εφημερίδος και ἐμοῦ συνετελέσθη εκτετε μία επικινωνία ιδεῶν ακαθόριστος, άγνωστῶ δέ πῶς, όταν ανεγίνωσκην τās ιδέαι του Βερούκιου, τās συνεμεριζόμην άπ' αρχῆς μέχρη τέλους ὕπό τε έποψιν οὐσίας και ὕπ' έποψιν διατυπώσεως. Τόσον άφρομωτικῆν δύναμιν είχεν ὁ κάλαμος τῷ διανοῦ δημοσιογράφου.

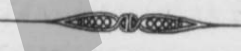
Διότι δέν κατετρίβετο εξ άοριστίας ὁ ακριβῆς παρατηρητής, οὐδῆ ήτο άγαλίνωτος εἰς τās κρίσεις του ὁ καλὸς «Πατριώτης». Οὔτε δέ κόμπος και επίδειξις αὐθεντίας εξαρακτῆριζε τās ιδέαι του και τās συμβουλίας του. Με μετριοφροσύνην ζηλευτήν και με άπειρον σεβασμόν πρός τās ιδέαις τῶν άλλων, διετύπωνε τās ιδέαις και σκέψεις του τόσον σαφῆς, αλλά και τόσον συντόμως, ὡστε ήτο μία χαρὰ και μία άπολαυσις ν' αναγίνωσκῃ τις τῶν «Πατριώτην.»

Δευτέρα ιδέα περί τούτου δέν ήτο δυνατόν νά ὕπάρξη. Ὅλοι οἱ δυνάμενοι νά κρίνωσιν, ανεγνώριζον τὸ ιδεαιτερον αὐτῷ θελήγητρον του καλάμου τῷ Βερούκιου, αλλά και οἱ μῆ δυνάμενοι έτύροντο ακαταμαχή ως ὕπ' αὐτῷ Ἐγνώρισα μεταξὺ άλλων άνθρωπον μετῆς, μετριοτάτης μορφώσεως, ὅστις ανεγίνωσκε τὸν «Πατριώτην» με ιδεαιτεραν

δυσθεώρητον, ή έντελής άφάνεια. «Θιέ Παντοδύναμει γράφει εν μονολόγῳ κατὰ τὸ έτος τούτο ὁ άάφκνης τότε Γκόρκιη — έμψύχωσον δια τής πνοῆς σου τήν καταπονηθίσαν ὕπό τής έπιθυμίας, τήν φαρμακευθεῖσαν ὕπό τής ζωῆς πτωχῆν μικράν μου καρδιαν! εκτεεινον εν τῇ άβύσσῳ κυανῆς θαλάσσης τήν άγνωστοσαν τήν άδυστήριαν παλάμην σου, πέγγισον δι' αὐτῆς τὸ στήθος τούτο, τὸ ὅπλον έξέτησε τῆς λύπης ή θύελλα ή μαινομένη εν αὐτῷ. Βλήθησον με, Ὑψιστε, τὰ πνευτὰ νά εν οήσω και νά ήχρησῶ και ὄς μοι τήν δύναμιν και τὸ δικαίωμα νά τιμωρῶ, νά συγχωρῶ, νά δίδω ζωῆν εἰς νεκράς καρδίας. Ἄς γεννηθῆ εἰς τὸ στήθος μου, ὁ έρωσ οὐδύτος και ὄς φωτίση τὸ σκοτός τής ζωῆς ταύτης...

(Ἀκολουθεῖ)

Κλ. Βασσαοδάκις.

ΟΝΕΙΡΟΝ

Και τί δέν ὡνευρεῖσθαι!.. Τὰ μάτια τὰ γλυκά σου με τὸ βαθύ τους φῶς.

Νύχτες βαθεῖαις κι' άπειράταις ήταν γιὰ με φαντάσου ὁ πόνος μου ὁ κρυφός...

Και τὰ χεῖλάκια, ὡς πρώτου ὄρουτου ῥόδου φύλλα, τὰ φλογορὰ φιλιὰ.

Και τῶν μαλλιών τῆ σκοτεινῆ αἰώνια ανατριχίλα και τῆ θερμῆ άγκαλιά!..

Και ποῖο πολὺ ὄνειροῦμαι τὸ βαλουδένιο χέρι άπ' ὄλα πειδ ποτὰ

Ναρθῆ, και τὰ χαϊδεύματα τὰ έρωτικὰ τὰ φέρη 'ετὰ μάτια τὰ κλειστά

Κι' άπ' τὰ μαλλιά μου άγάμεσα μ' άγάπη τὰ διαβαίτη Κι' άγάλια τὰ περῶ

Ὅταν τὴν νύχτα ή σιγαλιά θάνε παντοῦ άπλωμένη Σὲ κάμπους και βουνά.

Ἄλ. Σβορώνος, ιατρός.

πρός αυτόν στοργήν, προτερωῶν τὸν κάλαμον τοῦ Βερύκιου παντὶς ἄλλου συγχρόνου τοιοῦτου.

— Τὴν βλέπεις αὐτὸν τῶν λούστρων; μοὶ ἔλεγε προχθὲς κάποιος φίλος μου εἰς τὴν ὁδὸν Σαφκλέως, ἐκεῖ παρὰ τὰ γραφεῖα τοῦ « Ἰμπρός »

- Πιόν; αὐτὸν τὸν γηραλέο;
- Ναί· εἶναι ὁ Ἄγγελος Βερύκιος!
- Ὁ δημοσιογράφος; ἤρωτάς σου κατὰ πλῆκτος.
- Ἀκριβῶς!

Ἐποία εἶνε αἰτιήματα, ὅποιοι στρόφοι σκέψεων με συνεταιροῦν κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν ἐνθυμοῦμαι. Γνωρίζω ὅμως ὅτι, ὅταν πλέον διηρχομένη τὴν ὁδὸν αὐτὴν δυστυχῶς πλέον ἢ ἄπαξ τῆς ἡμέρας, κατ' ἀνάγκην ἤμασεν ἢ κατὰ μοῖραν τοῦ ὀδυνηροτάτου αὐτοῦ κοινωνικοῦ θέματος.

Μάλιστα· ὁ Ἄγγελος Βερύκιος, ὁ ἐκλόγιος τοῦ Πατριώτου, ὁ δεινὸς δημοσιογράφος, δημοσιογράφος, εἰς ἐκείνων, τοὺς ὁποίους σπανίως ἔχομεν νὰ ὑποδείξωμεν, ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ στιλιώσῃ τὰ ὑποδήματα τῶν Ἀθηναίων.

Αὐτό, ὁ ὅποιος ἦτο ἐκνωτάτος εἰς χρησιμοποίησιν τῆς διανοίας του πρὸς διαμόρφωσιν τῶν ὁμιλιῶν του, κατέπεσε μέχρι τοῦ βαθμοῦ, ὥστε νὰ χρησιμοποίησῃ τὰς χεῖρας του καὶ τοὺς βραχίονάς του εἰς τὸ ἐξευτελιστικώτερον τῶν ἐπαγγελματιῶν.

Καὶ ἤθελα πλέον νὰ τῷ ὁμιλήσω. Ἀλλὰ ποῖον ἀφορμὴν νὰ εὔρω πρὸς τοῦτο;

Κατ' ἀνάγκην μετεβλήθη εἰς ἕνα τῶν τυχαίων πελατῶν του καὶ τῷ ἔπειτα συνεσταλμένος τὸν πόδα διὰ νὰ στιλιώσῃ τὰ ὑποδήματά μου. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὴν θέσιν μου ἐλαφρύνει ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Βερύκιος δὲν με ἐγνώριζεν· ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁποῖον μαρτύριον ἐδοκίμασα εἰς τὴν θέσιν κείνην! Ἐσουλολογισμὸς πρὸ παντὸς ὅτι ἔπειτα νὰ ἀναστρέψω τοὺς δούς καὶ ἀλλάσω τὰς θέσεις ἐγὼ νὰ στιλιώσω τὰ ὑποδήματα ἐκείνου. Αὐτὴν τὴν θέσιν ἔκρινεν μᾶλλον ἀρμόζουσαν εἰς ἀμφοτέρω μέρος.

Τὴν ἀπεξημέτωσα ἐν τούτοις μετὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ σεβασμοῦ, μετ' αὐτῶν ἀπέτεινα τὸν λόγον.

Ἄνθρωπος βραχέως μᾶλλον ἢ μετρίου ἀναστήματος. Ὁ λευκὸς πλέον μύσταξ του προσπαθεῖ νὰ προδώσῃ τὴν γερωντικὴν ἡλικίαν τοῦ Βερύκιου, ἀλλ' ἡ ζυγινωμεία του, ἡ λάμψις τῶν γροθῶν ὀφθαλμῶν του, ἡ σταθερὰ ὁμιλία του, ἐμφανίσθη τὴν νεκρῶσαν κερδοῖαν του καὶ τὸ ἀκμαῖον πάντοτε πνεῦμά του.

Ταχὺς εἰς τὰς σκέψεις, ταχύτερος εἰς τὴν διατύπωσιν αὐτῶν, εἶναι ὁ Βερύκιος, ὅπως ὑπέθετο ὅτι ἦτο καὶ ὅταν ἔγραφε τὸν « Πατριώτην » του. Διότι τοιοῦτον ἐφρατζόμη καὶ τότε τὸν σθεναρῶν καὶ ἀνωστῶν μοι δημοσιογράφων, ὁ ὅποιος, καὶ τώρα, καθὼς συνεπέρανα ἐκ τῆς βραχείας συνῶ ἀλεξιάς μας. Θὰ ἦτο, ἐὰν ἔγραφε, σέμενωμα τῆς παρ' ἡμῶν δημοσιογραφίας.

Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε καταδικάσῃ ἐαυτὸν εἰς τὸ ἐπάγγελμα. Τὸ λέγω ἐνταῦθα πρὸς τιμὴν τῆς κοινωνίας. Διότι παρὰ τῷ Βερύκιῳ δὲν συνέβη ὅ,τι συνέβη παρὰ τῷ πρώτῳ γραμματισμένῳ λούστρῳ, τῷ ποιητῇ Λουκοπούλῳ, ὅστις συγγραμμὴν ὄξυαν ζηλώτας, ἰδὼν δὲ ὅτι ἡ κοινωνία δὲν ἀνεγνώριζε τὴν συγγραμμὴν του διηνόγητα, ἐκ σκοπιῶν διαφημιστικῶν μᾶλλον ἐπεχείρησε τὴν λουστρικὴν, ἀρῶν διεπόμευσε μετὰ πικράγῳ προηγουμένως τὴν ἀπόρατὴν του διὰ τῶν ἐφημερίδων. Ἐκεῖ ἡ κοινωνία μετὰ μειδιάματις εἰρωνείας παρῆλθε πρὸς τοῦ στιλιωτοῦ τοῦ Λουκοπούλου, ὅστις ἐπὶ τέλους εἶχεν εὖ, εἰ τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ προσωριμὸν. Εἰς τὸ Βερύκιον ὅμως ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηναίων καὶ ἰδίᾳ ὁ δημοσιογραφικὸς κόσμος παντοιοτρόπως ἐξεδήλωσε τὴν ἀληθινὴν αὐτοῦ συμπάθειαν πρὸς τὸν ἄνδρα, ὅστις διέπρεψεν ὡς χειριστὴς τοῦ καλαμοῦ δεξιότητις.

Καὶ περιεμαζεύθη εὐτυχῶς ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ δρόμου, εἰς τοὺς ὁπίους, χωρὶς τὸ παραμικρότερον παράπονον κατὰ τῆς κοινωνίας, ἐκέρδιεν ἐν ἀληθῆ ἰδρωτὶ τοῦ προσώπου του τὸν ἄστυν του καὶ ἔπαυσε τὸ ἀληθινὸν θέημα τοῦ λούστρου δημοσιογράφου. Καὶ ὁ Βερύκιος κατέστη καὶ πάλιν δημοσιογράφος, διαφυγὼν τὸν κίνδυνον νὰ ἰδῇ παραρρούμενον τὸ ὄνομά του εἰς Βερύκιον.

Παναγὸς Ν. Κεσόδογλους.

M^{mo} B D' ALTENHEYM

ΜΙΑ ΚΕΦΑΛΗ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἰδὲ ἀριθμὸν 36.)

Τὸ παιδίον ἐγεννήθη, μίᾳ ὡραιότητι καρασίς. Δὲν ὠμοιάζεν οὐδὲ τὸν πατέρα, οὐδὲ τὴν μητέρα, ἀλλὰ τὴν ἀκτινοβόλον παρθένον, τὴν ἁγίαν Λύραν, τὴν μητέρα τῆς Ἡομαίτης αὐτῆς ἦτο τοσοῦτον καταπληκτικὴ, ὥστε βλέπων τις αὐτὴν ἠσθάνετο ὅτι κατακλυσθῆναι ὑπὸ θηλαστικῶν δούκων, ὅπερ προξενεῖ πάντοτε ὅ,τι δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ.

Γνωρίζω ὅτι σήμερον ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀνθρώπων δὲν παραδέχεται πῶς τὴν πιθανότητα τῶν θυμασίων τούτων ὁμοιοτήτων. Πλὴν πρὸς τί ὁ τόσοσ σκεπτικισμὸς;

Διὰ τί ἡ ἐκστατικὴ προτίλωσις ψυχῆς τινος, νὰ μὴ λαμβάνῃ ἐνίοτε μίαν μωρφήν, καὶ δύναμις νοερά δὲν θὰ καθίστατο ὁρατὴ ἐν τῷ ὕλικῳ κόσμῳ;

Ἐὰν τὸ σύμπαν ἐλόκληρον δὲν εἶνε ἡ μίᾳ σκέψις τοῦ Πλαστοουργοῦ ἐκδηλωθεῖσα εἰς πράξεις, διὰ τί ἡ σκέψις μίᾳς μητρός δὲν θὰ εἶχε καμμὴν ἐπιδράσιν ἐπὶ τῆς δημιουργίας τοῦ τέκνου της;

Οἱ ἄρχοι λαοὶ δὲν ἐξέλεγον τοὺς Ἀπόλλωνας καὶ τὰς Νιόβας τῶν διὰ τὸν γυναικωνίτην τῶν νεαρῶν συζύγων θέτοντες οὕτω τὰς νεαρὰς μελλούσας μητέρας τῶν υἱῶν τῶν ὑπὸ τὸ μαγικὸν γόητρον τῶν ὠραίων ἀγαλμάτων; Οἱ λαοὶ οὗτοι ἐπίστευον ἐγνώριζον ν' ἀναγινώσκωσι τὰ φυσικὰ φαινόμενα εἰς τὰς πρώτας αἰτίας, εἰς τοὺς μεγάλους ἀρχικούς νόμους, οὓς ἤγγιζον εἰσὶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ ὧν διετήρουν τὰ ὑψηλὰ φῶτα ἐντὸς τοῦ σκοτούς τῆς πολυθείας. Κρείττους φιλόσοφοι τῶν ἀνθρώπων τῶν ἡμερῶν μας, χυδαίως ἐπιτηδείων, ἀγερώχως κεκλιμένων πρὸς τὸ χῶμα, μὴ πιστευόντων, παρ' ὅ,τι βλέπουσι καὶ ψαύουσιν Ἀνοικτήμονες ἀλχημισταί, αἰτινες, προτιμῶσι τοῦ ἡλίου τὰ ἀποξηραίνοντα πυρὰ τοῦ χημικοῦ χόανου, τὴν ἀνάλασιν τοῦ θεοῦ!

Ἡ Λουδομίλλα γεννηθεῖσα ὑπὸ τὸ βλέμμα μιᾶς ἁγίας, ἀνεπτύχθη μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς οὐρανίας της προστάτιδος. Εἶχε περιβληθῆ παιδισθὲν ὑπὸ εὐλαβοῦς στοργῆς· εἶχον ἀνάγκην νὰ τὴν τιμήσωσι, νὰ τὴν ἀγαπήσωσι σχεδὸν γονυπετεῖς, διότι ἦτο κατὰ πλεῖον τῆς εὐτυχίας, ὅ,τι ἐπόθουν δι' αὐτὴν. Πλὴν ἡ δυστυχία τὴν κατέλαβεν ἐντὸς τῆς λαμπρᾶς καὶ πλουσίας αὐτῆς ἑορτῆς. Ἦν δέδει ἡ ἑλπίς εἰς τὴν ζωὴν. Τὴν περιέβαλε διὰ τῶν ἀκάπτων βραχιόνων της καὶ τὴν ἐρείψε λάμπουσαν ὄλην ἐκ χαρᾶς, ἐντὸς τῆς παγερᾶς καὶ μαύρης της κατοικίας. Ἡ ἀσθενὴς κόρη δὲν ἀντέταξεν ἀντίστασιν καὶ δὲν παρετηρήθη πάλιν μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς δυστυχίας. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε οἱ μικκυλοὶ της πόδες ἐπληρώθησαν ἐπὶ τῶν χαλικίων τῆς ὁδοῦ. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε αἱ χεῖρές της ἠλλοιώθησαν ἐκ τῶν κοπιῶδων φροντίδων τῆς ἡμέρας. Ἡ ἀγνή λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν της δὲν εἶχε σκιασθῆ ὑπὸ τῶν ἀγρυπνῶν τῶν μακρῶν νυκτῶν καὶ ἡ δυστυχία ἐπῆλθεν αἰφνιδίως, ἔνα τῆς χρησιμεύσῃ ὡς διδάσκαλος καὶ διδάξῃ ταυτόχρονα ὅλας τὰς λέξεις τῆς ὀδύνης, αὐτὴν τὴν παγκόσμιον γλώσσαν.

Ἐξ μῆνες εἶχον διαρρεύσει ἀπ' ἧς ἡ πενομένη οἰκογένεια ἐξέφυγε τῆς πικρίας της. Ἀπὸ ἐξευτελισμοῦ εἰς ἐξευτελισμόν, κατῆντησεν ἡδὴ εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν τῆς ἀθλιότητος. Ἡ χήρα εἶχε καταπίσει εἰς ἀσθένειαν τῶσφ δεινῆς, ὥστε

μόλις τῆ ἀπέμενε τὸ λογικόν. Ἀνεγνώριζε μόνον τὰ τέκνα της, καὶ τοῦτο ἦτο ἀρκετὸν ὅπως τὴν ἐμποδίσῃ ν' ἀποθῆνῃ. Πλὴν τὰ τέκνα της, ὡ, τὰ τέκνα της ἦσαν μᾶλλον ἐκείνης ἀξιολύπητα. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ, ἡ χιών ἐπιπτε καὶ ἀπεκρυσταλλοῦτο ἐπὶ τῶν στιλπνῶν πεζοδρομίων τῶν ὁδῶν, οἱ τελευταῖοι κρότοι τῆς ἀπεράντου πόλεως δὲν ἠκούοντο σχεδὸν πλέον, καὶ ἐπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων ἀνήγγελλε τοῖς πιστοῖς τὴν ἐπιτημότητα τῶν Χριστουγέννων.

— Εἶνε ἑορτὴ λοιπὸν αὐριον, ἔλεγε χμηλοφώνως νεκρὰ καὶ γλυκεῖα φωνή.

— Ναί, ἀδελφὴ μου, ἀπεκρίνατο φωνὴ ἰσχυροτέρα καὶ μᾶλλον γλυκεῖα, πλὴν δὲν εἶνε ἑορτὴ δι' ἡμᾶς.

Ἀληθῶς θεωρῶν τις τὴν θλιβερὰν κατοικίαν, ἐν ἧ εἶχον προπερθεῖ οἱ λόγοι οὗτοι, εὐλόγως ἔκρινεν ὅτι ἐκεῖ οὐδεμίᾳ ἑορτῇ ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὴν χαρὰν της, ἔστω καὶ ἡ μᾶλλον παρὰ μνηστικὴ ἐν τῇ θρησκείᾳ τοῦ Σωτῆρος, ἔστω καὶ αὐτῆς της Φέτης, ἐν ἧ προτέρχονται ὅπως δεηθῶσι μικροῦ παιδίου Ναί, βεβαίως, ὅλαι αἱ ἀνθρώπινοι ἀθλιότητες εὐρίσκοντο συννημέναι ἐν τῇ στενῇ ταύτῃ τρώγῃ τῆς χρησιμεύουσιν ἐντὶ αὐτοῦ εἰς τὴν πολωνικὴν οἰκογένειαν. Ὅλαι αἱ ὀδύνη, ὅλαι αἱ θλίψεις, ὅλαι τὰ δάκρυα ἦταν ἐκεῖ. Εἰς τὸ φῶς τοῦ ἀσθενοῦς λύχνου διέκρινον γυναικῶν νοσοῦσαν, κατακειμένην ἐπὶ ἀθλίῳ κρεβάτῳ, καὶ οἱ πόδες της καὶ αἱ χεῖρες της φλεγόμεναι ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἔτρεμον ἐκ βίγους ὑπὸ τὰ ὀλίγα ράκη, ἅτινα τὴν ἐκάλυπτον. Αἱ δύο νεκρῆς ἔτταντο ὀρθαί πλησίον. Ἡ μὲν ἐθέρμαινε εἰς τὰς ἀδύνατους χεῖρας της, τὰς πασχούτας χεῖρας τῆς μητρός της, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἀπήγγελλεν εἰς γλώσσαν ξένην τὰς προσευχὰς τῶν τεθλιμμένων εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Καλῆς Βοηθείας. Εἶτα προσήλθον ἀμφοτέραι καὶ ἠσπᾶσθη τὸ μέτωπον τῆς μητρός των καὶ ἤρχισαν νὰ τῆ ἐπιδραμεύωσι τὴν στοργὴν των λέγουσαι αὐτῇ τὰ ἡδέα ἐκεῖνα πράγματα τὰ τόσφ συχνὰ ἐπανλαμβάνόμενα, τὰς λέξεις ἐκείνας τῆς νίκης στοργῆς, αἱ ὅποσαι τυγχάνουν πάντοτε τόσαι παρηγοραί.

Βλέπων τις οὕτω τὴν Πέλοιν καὶ Λουδομίλλαν πλησίον τῆς ἀσθενοῦς, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἔδωκε δύο φίλας ἀγγέλους ἀνίσου μεγέθους, κατελθόντας ὁμοῦ ἐκ τοῦ Παράδεισου ὅπως ἐπαναφέρωσιν

είκει την δυστυχῆ ψυχὴν — Κοιμᾶται ἤδη, εἶπεν ἡ Λουδμίλλα, ἐλθέ, Πάσλα, ἐλθέ, ὅς μὴ κἀνωμεν θρόνον, κοιμᾶται.

Αἱ δύο ἀδελφὴ ἀπεμκρύνθησαν καὶ ἐκείσθησαν εἰς τὸ βᾶθος τοῦ δωματίου ἐπὶ μικρᾶς μαύρης ψιάθου, προσέβλεψαν ἀλλήλας καὶ ἀνελύθησαν εἰς δάκρυα μὲ τοῦ βραχίονος ἐτρυχωμένου.

— Δὲν πῦρες ἀκομὴ ἔργασίαν, Λουδμίλλα ἰδοὺ ὀκτώ ἡμέραι ὅπου στερούμεθα . . .

— Ἴσως μᾶς δώσουν αὐριον . . .

— Καὶ ξύλα ; ἰδοὺ ὀκτώ ἡμέραι ὅπου στερούμεθα . . .

— Ὅθ μᾶς δώσουν ἴσως αὐριον . . .

— Ὡ ἀδελφὴ μου ! . . . πῶς δὲν φέρεις πλέον τίποτε εἰς τὴν μητέρα μου ; Ἄλλοτε εἶχες χήματα, εἶχομεν ἄρτον Ἄπό τότε εἶναι τρεῖς μῆνες. Θεὲ μου ! . . . πῶς ἔκαμες, τότε ; — Ὅχι, ὄχι, εἶνε μυστικόν. Δὲν ἔμπορῶ νὰ σὲ τὸ ἐμπιστεῖθῶ.

(Ἀκοιοιθεῖ)

(Μετάφρ. ὑπὸ Βιογ. Π. Εὐαγγελίδου)

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

1. Μηρὸς ἀνοῦ à la jardinière.

Ἀφαιρέσατε τὰ ὀσπία τοῦ μηροῦ καὶ περικόψατε τὰ μένοντα, τὰ ὅποια δὲν δύναται ν' ἀφαιρεθῶσιν, ἀλατίζατε καὶ περιδέσατε αὐτὸν μὲ σπάγγον, θέσατέ τον οὕτω εἰς κατασρόλαν μὲ βούτυρον καὶ κομμένα χόρτα καὶ κοκκινίσατε καλῶς. Μετὰ τοῦτο βρεξατέ τον μὲ ὀλίγον ὄνον καὶ βάλετε εἰς τὸν φούρνον. Ἡ ἀντὶ τούτου ἐπὶ μετρίου πυρός, καλύπτουσαι καὶ τὸ κάλυμμα τῆς κατασρόλας μὲ θερμὴν στάκτην. Ὅταν ψηθῇ τὸ κρέας, στραγγίσατέ το καὶ ἀφαιρέσατε τὸ πᾶχος, προσθέσατε καὶ πάλιν ἐν πετρίῳ ὄνου καὶ ὀλίγην σάλτσαν τομάτας καὶ ἀφήσατε νὰ βράσῃ.

Ἐξάγετε ἔπειτα τὸ κρέας ἀπὸ τὴν σάλτσαν, τὸ κόψετε εἰς λεπτὰς φέτας καὶ σερβίρετε προσθέτουσαι γαρνιτούσαν ἀπὸ διάφορα χόρτα ἀναλόγωις τῆς ἐποχῆς, εἰς ἰδιαιτέρον δὲ δοχεῖον σερβίρετε τὴν σάλτσαν.

2. Φρικασὶ ἀρνέ.

Κόψατε τὸ κρέας εἰς τεμάχια, βάλετε τὸ εἰς κατασρόλαν μὲ νερόν καὶ ἀφήσατε τὸ μίαν ὥραν. Ἐπειτα στραγγίσατε τὸ κρέας, κόψατε ἀρκετὰ κρόμμυκα εἰς φέτας καὶ βάλετε τα εἰς μίαν κατασρόλαν μὲ ὀλίγον βούτυρον. Ὅταν ἀρχίσουν νὰ κοκκινίζουσι, ρίψατε ἐπ' αὐτῶν τὸ κρέας καὶ ἀφήσατε τὸ ὀλίγην ὥραν. Ἀκολούθως προσθέσατε δύο κολλιάρια ἄλευρον καὶ ὀλίγον ζωμόν, ἢ ἐν ἐλλείψει ζωμοῦ ὕδωρ. Ἄφ' οὗ βράσῃ, ὀλίγα λεπτά, ρίψατε, ἂν θελετε, ὀλίγον ἀνιθόν καὶ ὀλίγα φρέσκα κρομμυδάκια ψιλοκομμένα, καὶ ἀφή-

σατε τὴν κατασρόλαν ἐπὶ μετρίωτάτου πυρός, ὥστε μόλις νὰ βράζῃ. Προσθέσατε ἀυγολέμονον καὶ κενώσατε.

3. Κοτελέτες ἀπὸ πουλιά. à la parisienne.

Λάβετε τὸ κρέας ἐπὶ δύο ἢ τρία πουλιὰ ψημένα καὶ κόψατέ το εἰς μικρὰ τεμάχια· κόψατε ἐπίσης ὀλίγην γλώσσαν καὶ ὀλίγην τρούμπην· ἀναμίξτε καλῶς ὅλα ταῦτα καὶ βάλετε τα νὰ βράζουσι μὲ ὀλίγον ὕδωρ ἐπὶ δυνατοῦ πυρός. Ρίψατε ἔπειτα 4 ἢ 5 κρόκους ὠῶν, ἄλας, πέπερι καὶ ὀλίγον μοσχόκάρυον καὶ ἀνακατόντε ἐπὶ τοῦ πυρός ἕως ὅτου νὰ ψηθῶσι, τὰ ὄχι. Ἀλείψατε μὲ βούτυρον μίαν ἀνοικτὴν κατασρόλαν, χύσατε εἰς αὐτὴν τὸ μίγμα, σκεπάσατέ το μὲ τεμάχιον χάρτου καὶ ἀφήσατε νὰ κρυώσῃ. Μετὰ τοῦτο κόψατε μὲ ἐν κοχλιάριον τὸ μίγμα εἰς βώλους ἴσους κατὰ τὴν ὄγκον πρὸς ἐν ὠν καὶ δώσατε εἰς ἕκαστον τὸ σχῆμα κοτελέτας βρεξατέ τὰς ἀκολούθως μὲ κτυπημένον ὠν καὶ πετράσατε μὲ τοιμημένον ἄστον. Κατόπιν τὰς τηγανίζετε εἰς ἄφρον βούτυρον καὶ καρφύετε εἰς ἕκαστην ἀνὰ ἐν κοκκαλάκι, τὸ ὅποιο ἔχετε ἕτοιμον προηγουμένως. Σερβίρετε δὲ, ἂν θελετε, μὲ σάλτσαν, τὴν ὅποιαν παρουσιάζετε εἰς τὴν τράπεζαν ἐντὶ ἰδιαιτέρου δοχείου.

4. Μπαμπούνακ 'ς τὸ χαρτί.

Ἀπὸ λευκὸν χονδρὸν χάρτην κατασκευάσατε τετράγωνον θήκην 25 — 30 ἑκατοστών μήκους καὶ 15 ἑκατ. πλάτους, τὴν ὅποιαν ἐπικολλάτε εἰς τὰς γωνίας μὲ ὀλίγην κόλλαν. Ἀλείψατε τὴν θήκη μὲ βούτυρον ἢ ἔλαιον καὶ στῶσατε ἐντὶς αὐτῆς τὰ μπαμπούνακ, τὰ ὅποια ἔχετε καθαρισμένα καὶ ἀλατιμένα, χύσατε ἐπ' αὐτῶν ὀλίγον ἔλαιον καὶ ζωμόν λεμονίου, θέσατε τὴν θήκην ἐντὸς ἀνοικτῆς κατασρόλας καὶ βάλετε τὴν εἰς φούρνον ὄχι πολὺ θερμόν. Ἄφ' οὗ μείνουσιν ἐπὶ 20 λεπτά τῆς ὥρας, τὰ κενώσατε εἰς ἐπιμήκη παροχθὴ καὶ περιχύσατε μὲ ὀλίγον ἀναλευμένον βούτυρον.

5. Κρέμα μὲ σοκολάτα.

Ἀναμίξτε 7 κρόκους ὠῶν καὶ ἐν ὠν ἀέραιον, ρίψατε εἰς αὐτὰ 70 — 100 ὄρ. ζάκχαριν τριμμένην εἰς κόβην καὶ 50 ὄρ. ἄλευρον· ἀναμίξτε τὸ ὅλον μὲ κοχλιάριον καὶ προσθέσατε 150 ὄρ. γάλα καὶ 30 ὄρ. βούτυρον τοῦ Μιλάνου ἢ ἄλλο νωπὸν, ἐν τεμαχίον βανίλλιας καὶ ὀλίγον ἄλας. Θέσατε τὴν κατασρόλαν ἐπὶ τοῦ πυρός καὶ ἀνακατόντε διαρκῶς ἐν ὄσῳ βράζει. Ὅταν πικνωθῇ ἀρκετᾶ, ἀποσύρετε ἀπὸ τοῦ πυρός καὶ προσθέσατε ὀλίγον κατ' ὀλίγον 10 ὄρ. βούτυρον, καὶ ὀλίγην σοκολάταν, τὴν ὅποιαν ἔχετε προηγουμένως τριμμένην καὶ ἀναλευμένην.

6. Ζελέ ἀπὸ φράουλας.

Ἀναλύσατε 100 ὄρ. ζάκχαριν μὲ ὀλίγον ὕδωρ, ἀναμίξτε μὲ αὐτὸ τὰ λευώματα 2 ὠῶν, τὰ ὅποια ἔχετε κτυπημένα μὲ ὀλίγον ὕδωρ καὶ ἀφήσατε εἰς τινὰ λεπτά ἐπὶ τοῦ πυρός. Ρίψατε εἰς τὸ μίγμα 14 ὄρ. ζελατίναν, τὴν ὅποιαν ἀφίετε προηγουμένως ἐντὶς ψυχροῦ ὕδατος ἐπὶ δέκα λεπτά· ἀνακατόντε μὲ κοχλιάριον τὸ μίγμα ἕως ὅτου ἀναλυθῇ ἡ ζελατίνη, καὶ κτυπάτε μὲ σύρμα διὰ ν' ἀφοίση· ρίψατε ἔπειτα εἰς τὸ μίγμα ὀλίγον ζωμόν λεμονίου καὶ τεμάχιον βανίλλιας καὶ ἀφίσατε τὸ νὰ βράσῃ ὀλίγα λεπτά.

Μετὰ τοῦτο βάλετε τὴν κατασρόλαν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἰς τὸν φούρνον ἢ ἐπὶ ὀλίγου πυρός, χύσουσαι θερμὴν στάκτην καὶ ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς κατασρόλας. Ἀκολούθως ἀφίσατε τὸ ζελέ νὰ κρυώσῃ καὶ χύσατε αὐτὸ εἰς λεκάνην, ἐντὶς τῆς ὁποίας ἔχετε 100 ὄρ. χαμαικέρασα καθαρισμένα καὶ πλυμένα. Μετὰ δύο ὥρας στραγγίσατε τὸ ζελέ καὶ χύσατε ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ εἰς φόρμαν, τὴν ὅποιαν ἔχετε τοποθετήσῃ ἐντὶς πάγου· στρώσατε ἔπειτα ὀλίγα χαμαικέρασα καὶ χύσατε πάλιν ζελέ τοῦ ὅ ἐπαναλαμβάνατε δις ἢ τρίς ἕως ὅτου νὰ πληρωθῇ ἡ φόρμα. Ὅταν δὲ πικνωθῇ, βύθασα τὴν φόρμαν εἰς χλιαρὸν ὕδωρ καὶ κενώσατε.

Ἄγλαϊα Πρεβεζιώτου.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΔΡΑΜ. ΘΙΑΣΟΣ ΦΙΛΙΑΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Προσθεῖτο λαμπρὸς δραματικὸς θίασος τῆς ἐξόρου καλλιτέχνης κ. Φιλίας Ἀργυροπούλου ἔδωκε πρῶτον φρονὴν ἐν τῇ πόλει μας τὴν Σιμόνην, ἔργον τῆς γαλλικῆς μίολογίας ἐκ τῶν νεωτέρων, κοινωνικῆς ὑπόθεσεως καὶ πλῆθους ἐνδιαφύροντος, οὗ τὴν ἀνάπτυξιν ἐπιφυλασσόμεθα νὰ γράψωμεν ποσοχῶς. Ἡ κ. Φιλία Ἀργυροπούλου, ὡς Σιμόνη ὑπέρβη θαυμαστίᾳ ὡς πάντοτε. Ἐπίσης ἀριστα ἐπαίσει καὶ εἰς λοιποὶ ἡθοποιοί. Ἐν γένει ἡ κ. Ἀργυροπούλου καὶ ὁ ὄπ' αὐτὴν θίασος ὀσήμερὰ μίξιν κατακτᾶ ἔδαφος ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῆς ἐνταῦθα κοινωνίας.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

A Sioros : lanréat de l'Alliance Française. Cours élémentaire de grammaire pratique de la langue française.

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὸ νεωστὶ ἐκδόθην λαμπρὸν σχολικὸν ἔργον τοῦ τοῦ πᾶσι εὐφημότατου γνωστοῦ καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς κ. Α. Σιόρου, ἧτις σημεῖωδῃ πρακτικὴν γραμματικὴν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης γαλλιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ κατ' ἐρωταπόκρισιν μετὰ γυμνασμάτων, ὁμωνύμων, ἀνωμάλων ρημάτων καὶ λεξιλογίου πρὸς χρῆσιν τῶν σχολῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Δυσκόλως θὰ ἴδωσιν οἱ τίς νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ δημόσιον ἔργον τελειότερον εἰς τὸ εἶδος του καὶ νὰ πλουτίσῃ τὰ ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν διὰ σκοπιμωτέρου παρήγοντος τῆς ἐκμαθήσεως τῆς ἀπαρατήτου εἰς τὰς σημερινὰς τῆς κοινωνίας ἀνάγκης γαλλικῆς γλώσσης.

Εἶναι γνωστὸν πόσῳ ἀτελεῶς ἐξυπηρετοῦσι τὴν διδασκαλίαν τῆς γαλλικῆς καὶ πόσῳ παράγουσι τὸν ἀπαίσιον μηχανισμόν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ μαθητοῦ, οἱ μόνον γαλλιστὶ ὑπὸ γαλλῶν καὶ διὰ γαλλόπαιδα συντεταγμένα γραμματικὰ αὐτῆς. Ἐπερετε λοιπὸν εἰς Ἑλληνας ἐμπειροτάτους

κατὰ βάθος οὐ μόνον τῆς γαλλικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς, καὶ τῷ τρόπῳ καὶ τῶν ψυχολογικῶν ὁρων, καθ' οὓς δέον αὐτὴ νὰ διδαχθῇ εἰς τὰς δημοτικὰς τάξεις καὶ δὴ διακρινόμενος ἐπὶ εὐμεθοδία καὶ ἐγκρατέστατος τῆς νεωτέρας παιδαγωγικῆς ν' ἀναλαβῇ τὸ λεπτότατον καὶ δυσχερέστατον ἔργον τῆς συγγραφῆς τοιοῦτου βιβλίου. Ὅταν ὁ Ἑλληὴν οὗτος εἶναι ὁ κ. Σιόρος, ὁ πασιγνωστὸς διακρινόμενος διὰ τὰ πρόστα ταῦτα, περιττὸν νὰ μακρηγορήσωμεν ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, δι' ὃ, προσορισθὲν ὅπως πληρώσῃ σπουδαίως τὴν ἀνάγκην τῆς συγχρόνου παιδείσεως, εἶναι ἀξίως πλείστων συγχαρητήριων.

Γνωστότατα ἄλλως τε εἶναι διὰ τὴν εὐμεθοδίαν καὶ τὴν ἐμβριθῆ καὶ σκόπιμον αὐτῶν συναρμολογητῶν καὶ ἄλλα παλαιότερα σχολικὰ αὐτοῦ ἔργα ἀναγόμενα εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς γαλλικῆς, τὰ εἶναι :

Syllabaire, (Ἄλφαβητικόν. Ἐκλογή ἀναγνωσμάτων Συλλογὴ γαλλ. καὶ ἑλλ. λέξεων. Μικρὰ συνδιαλέξεις. Μετάφρασις τοῦ κειμένου.

Premiers exercices Τα πρῶτα γυμνάσματα τῆς γαλλικῆς γλώσσης διδασκόμενης διαλεκτικῶς, ἧτις κατὰ τὴν μετρητικὴν μέθοδον διὰ τοῦ ἀρχαίου.

Année enfantine : Choix de lectures courantes. Conversations, Leçons de choses, Devoirs, Poésies pour récitation.

Choix de lectures courantes. Ἐκλογή γαλλικῶν ἀναγνωσμάτων. Τεῦχος πρῶτον. Συνδιαλέξεις, παραγνωσία, Γυμνάσματα, Προκαταρκτικὰ γνώσεις τῆς γραμματικῆς, ποιήματα πρὸς ἀποστήθισιν, Μετάφρασις, Λεξιλόγιον.

Choix de lectures courantes. Ἐκλογή γαλλ. ἀναγνωσμάτων, τεῦχος δεύτερον.

Λεξίς, Συνδιαλέξεις, Πραγματογνωσία, Γραμματικὴ, Γυμνάσματα, Ὀρθογραφικὰ ἀσκήσεις, Συγγένεια λέξεων, Γεωγραφικὰ γνώσεις, Ἀριθμητικὴ, Ποιήματα Λεξιλόγιον.

L'année enfantine de Grammaire. Πρακτικὴ γραμματικὴ κατ' ἐρωταπόκρισιν. (1899).

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΟΥΤΣΟΥ

Ὁ κλεινὸς Φασουλῆς τοῦ εὐφυοῦς θιασάρχου κ. Ἀθ. Μούτσου καὶ ἡ ἐπιτήχουσία τῶν ἀφύγων συνοδῶν τῶν θαύματα κάμουν ἐν τῇ Ἐπιταλόφῳ τῷ Πέραν. Ποσοχῶς ὁ κ. Μούτσος δίδει μεγάλην εὐεργετικὴν παράστασιν ὑπὲρ τῶν ἀπὸρον μαθητῶν τοῦ Πέραν. Ὁ σκοπὸς ἱερὸς καὶ ἡ ἀφιλοκερδὴς τοῦ κ. Μούτσου προσφορὰ δέον νὰ τύχῃ τῆς ὑποστηρίξεως πάντων.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΒΡΑΒΕΥΣΙΣ

Ευρισκόμεθα εις την εύρεστον θέσιν όπως αναγράφωμεν την λίαν έπαξίαν βράβειον αξιοτίμου ήμων συμπολίτου εν τή υπό την ύψηλήν προστασίαν τής Α. Γ. τής ήγεμονί-δος Σοφίας ιδρυθείσης Διεθνεί Έκθεσει Αθηνών, τούθ' όπερ πράττομεν λίαν άσμεύως. Ό εκ των έγκριτωτάτων τής ή-μετέρας πρωτευούσης φαρμακείων κ. Χαμεδέη Βέης, εκθείς εν αύτ'ή τώ έφευρεθέν ύπ' αυτού δερμόφελον, γνωστόν τώς ήμετέροις άναγνώσταις εκ τής εν τώ έξωφύλλω τής «Βοσ-πορίδας» δημοσιευμένης διαφημίσεως, ώς και άλλα αυτού φαρμακευτικά προτό.τα, έιυχαν εν αύτ'ή του άργυρού μεταλ-λίου και του σχετικού διπλώματος. Η μεγάλη και τούσούτω έπαξίως παρασχεθεύσα αύτη τιμή εις τον διαπρεπή συμπο-λίτην άντανακλώσα εις την ήμετέραν πόλιν, δέν δύναται ή να πληρώση χάρις πάν τι δημόσιον. Συγχαίροντες από καρ-διάς τώ διακεκριμένω τούτω Όθωμανώ επιστήμονι, ού ή έ-φευρεσις τούσούτω λαμπρώς έπεστέφη, εύχόμεθα αύτ'ώ όπως και εν τώ μέλλοντι άπολύσει τούσούτων και μεγαλειτέρων έπι τιμών εν εύρεΐ και άπροσκόπτω επιστημονική σταδίω.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Σιμνή αλλά και μεγαλοποσιής εν τή απλότητι αυτ'ής τελετή συνήνου και πόλιν του: κατοίκους του Μακροχω-ρίου την έπέσοχ τής Πέπτης 6 μεσοήντος εν τή αίθούση του άροενχωγείου. ένθα έτελέθησαν τά άποκλυπητικά τής εικόνας του Αποστόλου Παύλου, προστάου του φερι-ώμου Συλλόγου

Η εικών, άνηροτημένη επί του βήματος, ήτο κεκαλλι-μένη διά τής σημαίας του Συλλόγου, άμα δε τή ενάξει τής τελετής ο ποόεδρος του Συλλόγου παντιολ. άοχημ. κ. Σιο-καάτης Σταυρίδης, προσφωνήσας καταλλήλως τώ άκοσα-τήριον, απέστειλε την σημαίαν και έγκατέλιπεν εις τόν θου-μασούν αυτού την πλήρη έμπνεύσεως έπιτυχετάτης εκ-τελέσεως ελαιογραφείαν, έργον και δωρεάν διακεκριμένου συμ-πολιτών μας, τού Ένδξ. Αιζάρου Αιζαρόδου έφίνθη και του κ. Δημητρίου Καρούσου.

Μετά ταύτα ή παντιολ. κ. Σταυρίδης ήρξαστο του μαθη-ματος τής έπέσοχ επεις τής ήθικής του Πλάτωνος, έ-έν ή εν δλέγας έπακολήθησε τον ιδεώδη κατά Πλάτωνα άνθρωπον προς τόν ιδεώδη κατά Παύλον.

Τά μαθήματα ταύτα του Συλλόγου, άληθεΐς άπολύσεις: διά τώ κοινόν του Μακροχωίου. έξετιμήθησαν δικίως ύπ' αυτού, τώ δέ πλ'θος συρρέει άφρόν εν αυτοΐς.

Η. Π.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εις τώ ξενδοχείον.
— Γεώργη, δέν μου λέε: τί είν' αύτά; βροχια δυά τρί-
χες μέσ' ή τή σ' όπα.
— Ό Γεώργη; γελαστός.
— Α, κύριε, δέν είναι τίποτε, μέινετε ήσυχος· είναι
άπό τώ κεφαλι μου.
— Σιδηρόδρομικά δυστυχήματα.
— Α, τά σιδηρόδρομικά δυστυχήματα είναι φοβερά,
άνεπανόρθωτα. . . Μή μου τά θυμίζετε γιατί κ' εγώ
εΐμαι θυμά των! . . .
— Σεις; . . .
— Βέβαια! μέσ' ή τώ σιδηρόδρομο πρωτογνώρισα τή
γυναϊκή μου.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ

Κοτύλιον. Φ. Ρ. Έπιστολή σας ελήφθη. Εύχαριστού-
μεν δι' ευγενίς διαθέσεις σας. Έπράξαμεν συφώνως τή
πειθαικά σας: Πιο! τώ άπιστολόματι μετά την άνέγνω-
σιν θ' άπορνήθμεν. — Βάβλια Γ. Π. Έπιστολή μετ' άγ-
γελίας ελήφθη. Εύχαιστούμεν. — Μοσχονήσια. Σ. Μ. Έπι-
στολή μετ' ευβίσιματ' ελήφθη. Η παράκλησίς σας εξετελέ-
σθη. Απίθην στέλλω. — Ραιδεστόν. Α. Ι. Έπιστόλιον μετ'
άγγελίας ελήφθη, εύχαιστούμεν. — Τύρνοδον. Π. Ν.
Κ. Αιφροτέρας τάς έπιστολάς σας ελάθωμεν Εύχαιστούμεν
διά τά καλά διαθέσεις σας. — Έλθασάν. Ν Τ' Έπιστολή
σας ελήφθη. Ποστερώς θά σας γράψωμεν εν εκτίσει. Α-
δανκ. Ι Γ. Γράφωμεν. — Σενώπην Α. Τ Έπιστολή σας
ελήφθη. Εύχαιστούμεν θερμάς. Γράφωμεν εκτενώς. Π. Κ.
Π. Απαντήμεν μέσον τού Κ. Α. Τ. Ιωάννινα. Ι. Π.
Ι. Ποστερώς γράφωμεν. — Καστελλόριζον. Θ. Κ. Σ.
Έπιστολή μετ' ευβίσιματ' ελήφθη. Εύχαιστούμεν. Οί
ζητηθέντες άσθλοι έστάλησαν Αποδείξει άπιστέλλονται.
Ταξάνιον Κ. Β Ποστερώς θά λάβητε έπιστολήν και τά
ζητηθέντα. — Μ. Τειννή. Ε. Ρ. Έπιστολή ελήφθη μετ'
άγγελίας Τί φύλλον θά στέλληται ει. Μόλυδον, εύχαι-
στούμεν διά καλά διαθέσεις. — Ποντοπόρκειαν Κ. Ι.
Έπιστολή ελήφθη. Εύχαριστούμεν δι' ευγενή φιλικά έπιστή-
ματα. — Ζιντζίδερ Κ. Α. και Πάνορμον. Μ. Ν.
Έπιστολή και χρήματα ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν.

Τούτοις Γ. ΓΑΡΓΟΠΟΥΛΟΥ και ΕΓΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ.
Κουρσούμ-Χάν αριθ. 3

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

αριθ 8 — Μπακσέ-Καπού — αριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Απαντα τά είδη τής ζωγραφικής
Απαντα τά είδη τής φωτογραφικής
Απαντα τά είδη τής όπτικής

Ητοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδείκται, μηχαναί φωτογραφικαί
παντός είδους, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοί κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Όρολογίων, κοσμημάτων, φακών διά τώ θηλάκιον και τόν κοιτώνα.
Μεγάλη συλλογή Γραμμωμένων και σκοπών. κλπ. κλπ.

Είς τιμάς μη έπιδεχομένας σηναγωνεσμών

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλη όδός του Πέρα.—283

Τώ φωτογραφείον του όμογενούς καλλιτέχνη κ. Ν. Αν-
δρειωμένου συνιστώμεν εκθύμως εις τούς ήμετέρους άναγνώστας τής
τε πρωτευούσης και των έπαρχιών, των επιθυμούντων να φωτογρα-
φηθώσιν.

Απαράμιλλος καλλισθησία διακρίνει τάς εικόνας του κ. Ν.
Ανδρειωμένου, ού ή σπανία ειδικότης όμολογεύται παρά πάντων.